VERVER

DOOR PIET GRAVEN.

Mijnheer Snelleman had vacantie en verveelde zich. Verveelde zich gruwelijk, want het regende. Niet eens kon hij in den tuin, en hij slenterde van voor naar achter en van achter naar boven, naar de slaap-étage.

„Man, ga toch naar beneden!" riep Mevrouw Snelleman, die met de meid de slaapkamer op orde bracht.

„Wat moet ik beneden doen?" bromde Snelleman, die langzamerhand in het humeur geraakte van menschen die zich vervelen.

„Wat moet je dan boven doen?" vroeg Mevrouw argeloos. Het is onaangenaam en irriteerend als men je een vraag doet, waarop je geen antwoord kunt geven speciaal wanneer het blijkt, dat er een definitief antwoord verwacht wordt, zooals in dit geval, want Mevrouw Snelleman draaide zich van de waschtafel af en keek met een zekere nieuwsgierigheid haar eega aan.

De heer Snelleman werd een graad boozer.

„Boven doen .... boven doen?" herhaalde hij, naar een antwoord zoekend dat hij niet vond. „Ik kon niets boven doen..., ik heb niks te doen... 'k heb immers vacantie!" eindigde hij met galgenhumor.

„Man, trek dan een vacantie-gezicht! Je loopt te kijken als een uil in doodsnood. Ga wat lezen."

„'k Heb niks te lezen," gromde Snelleman.

„Ga dan".... en Mevrouw zocht. Ze zocht werkelijk iets wat hem genoegen zou doen. „Ga dan... sigaren halen!" zei ze ten einde raad.

Haar echtgenoot keek haar onderzoekend aan, haalde de schouders op en stapte maar weer naar beneden. Daar ging hij voor de tuindeuren staan en zag met ergernis naar de blaasjes, die de groote regendroppels in de plassen vormden. Hij keek ook naar der wingerd, die het latwerk van het prieel bedekte en daarop voerde het noodlot zijn blik naar het genoemde latwerk, alsook naar de heining.

„Wat ziet dat er toch alles duivelsch verveloos uit," sprak Snelleman bij zichzelf. „Je zoudt in staat zijn zelf met de verfpot en kwast te gaan rondloopen." Toen het idee van verfpot en kwast zich eenmaal in Snelleman's hoofd had vastgezet was deze heer verloren.

„Ja", holde hij met zijn gedachten argeloos voort op den noodlottigen weg, „ja, valt er niet eens wat te verven of zoo?" Dat „of zoo" had gevoeglijk weggelaten kunnen worden, want hij was van plan te verven en anders niet.

„Man," riep Mevrouw, „ben je daar?"

„Ja," zei Snelleman onder aan de trap, bang dat een of andere commissie weer zou komen bederven wat nu zijn pleizier zou worden.

„Zou je niet eens even naar het bureau van de kolendistributie gaan en vragen of de kolen nu nòg niet komen? Je hebt twee weken geleden de kaart al ingevuld."

„Zie je wel, daar had je 't al," dacht Snelleman. „Wou je de kachel aanmaken?" riep hij kwaadaardig terug. „'t Is Augustus!"

„Mensch, moeten we dan van den winter geen kolen hebben?"

„Zal 'k van den winter wel gaan!" hoorde Mevrouw hem snauwen. Ze schudde het hoofd er trachtte iets anders te bedenken om haar man weer in een draaglijk humeur te brengen. Daarin was intusschen de persoon in kwestie zelf al een tamelijk eind gevorderd, want met een triomfantelijken blik in de oogen stond hij in de keuken en draaide den vuilnisbak in zijn handen rond, waarop hij enkele schrammen had ontdekt. Vóór hij het echter waagde dit met gepasten ernst zijn vrouw onder het oog te brengen keek hij nog eens met onderzoekenden blik de keuken rond, of er iets was dat een haveloozer aanzien toonde dan de vuilnisbak. Even dacht hij er zelfs aan de keuken onderhanden te nemen, doch dit te stoutmoedig plan liet hij maar liever varen

Toen klom hij, met een rimpel in het voorhoofd, weer naar boven.

„Zeg Mien," begon hij met diplomatieke voorzichtigheid, „zeg Mien, heb jij er wel eens op gelet hoe die vuilnisbak er uitziet?"

Mien was even sprakeloos. Ze keek den heer Snelleman met groote oogen aan en zag den rimpel.

„De vuilnisbak?" vroeg ze eindelijk. „Ja, gewoon net als alle andere vuilnisbakken. Waarom?"

„In de verf, bedoel ik," zei Snelleman, „in de verf." En hij klopte met zijn hand op den rand van het lit-jumeau.

„De verf," antwoordde Mevrouw, „de verf? Groen."

„Ik bedoel," legde Snelleman uit, op den grond stampend omdat de inleiding hem te lang werd, „ik bedoel, dat de vuilnisbak er vreeselijk haveloos uitziet en dat hij noodig opgeschilderd moet worden."

„Zeg," vroeg Mien, „ben je stapel? 'k Heb hem nog geen maand in huis."

„Hij zit stampvol krassen," hield Snelleman koppig vol, „en ik ga hem verven, 't is hoogst noodzakelijk. Je geneert je voor de buren. 't Is me verleden week al opgevallen," loog hij.

Mevrouw smeekte hem niet te gaan verven, ze bezwoer hem dat er iets verschrikkelijks zou gebeuren, ze schilderde hem met vrouwelijke fantasie de noodlottige gevolgen van het verven door iemand die geen verver en bovendien nog kleurenblind was (de heer Snelleman ging werkelijk aan dat euvel mank) doch alles was vergeefsche moeite en hij beantwoordde al haar opmerkingen met de korte kernachtige vraag:

„Waar is de verfpot?" De kwast stond er in, en dat wist de heer Snelleman. Daarom vroeg hij telkens slechts „Waar is de verfpot?"

Er verscheen een overwinningsglimlach op het gelaat van Mevrouw, want ze herinnerde zich dat er in den verfpot niets was dan wat water waarin de kwast stond te weeken en ze zei plotseling vriendelijk: „Op het plankje in den kelder"

De heer Snelleman ging met zware schreden de trap af. Mevrouw hoorde hem de knip van de kelderdeur schuiven en ook de keldertrap afdalen.

Hij kwam weer naar boven en bovengenoemde overwinningsglimlach verdween van Mevrouw's gelaat, want de heer Snelleman riep naar boven:

„Vrouw, 'k ga even verf halen!"

Eer ze haar woorden van protest had bijeengegaard viel de voordeur in 't slot en na tien minuten kwam Mijnheer Snelleman terug, op het gelaat haar overwinningsglimlach en in de handen een grooten pot bruine verf.

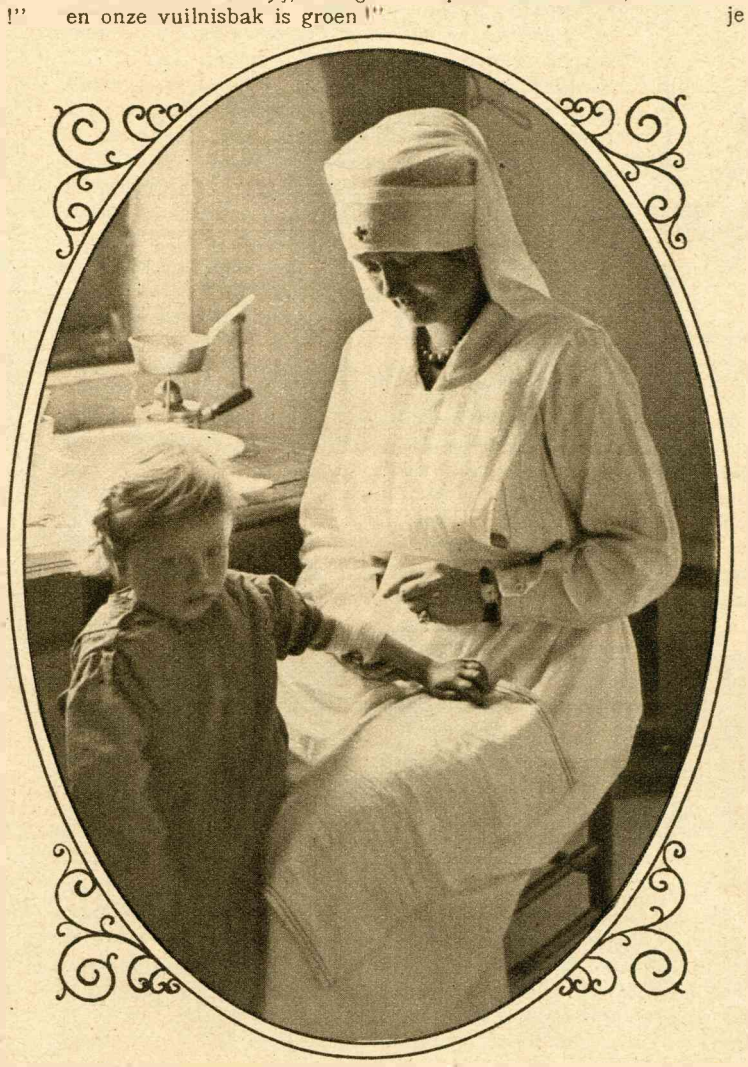
Ze keek erin en lachte, lachte dat haar de tranen in de oogen kwamen, terwijl haar eega met beide armen uitgestrekt haar den verfpot voorhield en een toonbeeld van onnoozelheid leek. Hij zag de tranen in haar oogen en hij dacht:

„Van ergernis... van ergernis omdat ik den vuilnisbak wil verven... anders nergens om..."

Toen vroeg Mien: „Mensch, wat heb-ie gevraagd?"

„Vuilnisbakkenverf," zei Snelleman.

„Dat heb je er nou van, als iemand die zoo vreeselijk kleurenblind is als jij, verf gaat koopen. Dàt is bruin, man, en onze vuilnisbak is groen!"

Een Fransche liefdezuster verbindt een der uit het bezette gebied afkomstige, gewonde kinderen.

„Kan me niks schelen," zei Snelleman, die zijn boos humeur weer voelde rijzen. „Ik vind bruin mooier en ik schilder hem bruin. Afgeloopen."

Toen kreeg Mien een idée, dat misschien redding kon brengen.

„Man," zei ze lief, en ze legde haar hand op zijn schouder.

De heer Snelleman zette even den verfpot neer en keek argwanend zijn vrouw aan.

„Weet je wat je met die verf veel beter kunt verven, als je nu bepaald verven wilt?"

Het pleizier van het verver van den vuilnisbak was er voor Mijnheer al half af, nu hij verkeerde verf meegebracht had. Dus vroeg hij gretig „Nou?"

„De keldertrap," antwoordde Mevrouw met een blijden knik. „Dat is noodig, want als jij 't nu niet doet moeten we 't toch later doen en bovendien, die is bruin."

„Da's een pracht-idée!" jubelde Snelleman, en je hebt bovendien wel eenigszins gelijk wat dien vuilnisbak betreft. Die kan nog wel mee."

Toen hij een oogenblik later de keldertrap bekeek zei hij verwijtend: „Maar Mien, jij bent op alles zoo overdreven zindelijk en netjes; hoe kun je nou toch een dag langer met zóó'n trap zitten?"

„Trek nu mijn oude keukenschort aan, anders bederft je heele pak," zei Mien. „Kom hier, dan zal ik het van achteren vast maken."

De heer Snelleman glunderde en gunde zijn vrouw nauwelijks tijd even het groote schort vast te maken. Hij verdween onmiddellijk in het keldergat en begon de bovenste trede vettig te bestrijken. — „Mien!" riep hij. „Als ik het er dik opsmeer, hoeft het maar één keer, denk je niet?"

„Ja," antwoordde Mevrouw, die er ook geen verstand van had.

„'t Mot toch eerst in de grondverf?" waagde het dienstmeisje.

„Kind," zei de heer Snelleman, die het hoorde, „wees jij stil, jij hebt geen verstand van verven, absoluut niet!" En hij verfde. Hij verfde zelfgenoegzaam en hij verfde dik. Hij kon den heelen pot opgebruiken, dan gaf het nog niets. Hij had licht uit het betraliede kelderraam. De trap was veertien treden. Mijnheer Snelleman had twee volle uren dik geverfd. De zestig centen verf waren bijna op en de veertiende trede was geverfd. Hij smeerde toen de rest van de verf op de tiende, elfde, twaalfde en dertiende trede en toen was de pot schoon leeg.

Mevrouw kwam boven aan de trap en hield den zakdoek voor haar neus. „Wat een vreeselijke verflucht," riep ze naar beneden. „Ben je klaar, man?"

„Ja," antwoordde hij, „'t is klaar. 't Ziet er prachtig uit. 't Glimt als een spiegel. Zie je 't?"

„Kom je eten?" vroeg Mien en, een blik op de trap werpend gaf ze dadelijk toe: „Ja, 't ziet er keurig uit hoor! Een verver had het....."

Plotseling stokte ze en hield zich aan den deurpost vast, ze streek zich met de hand over de oogen en keek naar beneden. Ze trachtte iets te zeggen doch eerst na een herhaalde poging mocht het gelukken.

„Jan!" klonk het als een snik den heer Snelleman tegen, die zich achterover stond te buigen om zijn rug door die tegenbeweging weer normaal te krijgen.

Hij schrok en stopte onmiddellijk.

„Jan," herhaalde ze zacht door het kelder gat, „hoe moet je.... hoe moet je nou.... boven kommen?"

„Hè?" vroeg de heer Snelleman.

„Hoe kom je nou boven?" klonk het iets luider.

„Duvels," zei de heer Snelleman. „Duvels," zei hij nog eens, „dat kan niet. Daar heb ik niet aan gedacht."

„Over de trap kan niet, hoor!" riep Mevrouw.

En als een echo kwam het in den diepen kelder: „Over de trap kan niet!"

De heer Snelleman ging op den rand van het kolenhok zitten en dacht na. Hij keek radeloos rond naar de getraliede vensters en zag thans de zon, schijnend met vriendelijk licht in zijn tuin. Toen keek hij naar de trap en vloekte. Hij vloekte hardop en Mevrouw stond boven en luisterde sidderend.

„Ha!" hoorde ze na tien minuten stilte.

„Kun je bovenkomen?" vroeg ze hoopvol.

„Ja," riep de heer Snelleman. „Door den voorkelder!"

„Dan moet je op je buik kruipen door al dat griezelig gedierte, en er staat water ook," spiegelde Mevrouw hem vriendelijk voor.

„Kan me niet schelen," riep Snelleman als een held, „dan kruip ik op mijn buik door het griezelig gedierte. Die trap kun je nou niet op!"

„Jan, denk er om, er is geen licht. Dan zal ik in de kast in de gang het luik opendoen. Kruip daar maar naar toe."

Mijnheer Snelleman was al op weg. Hij had zich achter in den kelder door een opening gewrongen en bevond zich het volgend oogenblik temidden van gas- en waterleidingbuizen. Het was nat, en hij moest toch absoluut op zijn buik gaan liggen en kruipen naar de lichte plek, die het intusschen door Mien geopend luik in het duister wierp. Ook meende hij iets te bemerken van het „griezelig gedierte" waarvan Mien had gesproken. Toen de heer Snelleman zich in de gangkast vlak naast den gasmeter, oprichtte en uit het luik stapte, deed Mevrouw twee schreden terug want de heer Snelleman was niet meer de heer Snelleman. Hij was een vieze, smerige landlooper, die bij elke stap 'n zwarten afdruk op de wit gelakte gang naliet.

„Man," riep Mevrouw uit de verte, „ga naar de badkamer en...." — Ze vervolgde niet, want er werd gebeld en de heer Snelleman was al drie kwart de trap op.

Het meisje gaf 'n gil en wilde terugloopen naar de keuken.

„Hier kind, trek open, 'r wordt gebeld," gebood Mevrouw.

Met een angstigen blik naar boven liep het meisje naar de voordeur.... — „Kolen!" klonk een zware mannenstem.

„Hè?" zei Mevrouw. Toen zeeg ze op een stoel neer.

„Op 't gewone plaassie, Mevrouw?" vroeg de man.

„Neen, neen," hijgde Mevrouw Snelleman, „niet in den kelder. Kunt U morgen asjeblieft niet terugkomen? De keldertrap is pas geverfd."

„Neen Mevrouw, dàt gaat onder deze omstandigheden niet ziet U," verklaarde de zwarte kolendrager. „Anders zou ik zeggen graag, maar nou zit iedereen te branden op een mudje kolen en m'n baas mag voor het kolenbureau niet tweemaal met dezelfde kolen bij iemand gaan, ziet U."

De heer Snelleman stond te trillen bovenaan de trap. Zijn werk van de laatste uren, zijn keurig werk, en dan zijn onderaardsche tocht, dat zou alles tevergeefsch geweest zijn? Hij vloog naar beneden en stond het volgend oogenblik voor den kolenman.

„Allemachtig," schrok de man, „wat is dat voor een verschijning?"

„Je komt niet in den kelder met je zwarte pooten, begrepen?" brulde de heer des huizes buiten zichzelf.

„Maar man," kalmeerde Mevrouw, „wie weet wanneer je nù weer kolen kunt krijgen. 't Is vreeselijk, maar eigenlijk kun je toch beter nu die trap laten bederven dan van den winter doodvriezen." — „Ga je gang menschen!" zei hij dof.

En de knip der badkamer werd juist aan den binnenkant dichtgeschoven toen zich de eerste zwart-bestoven voet krachtig plantte op de bovenste versch geverfde keldertrap-trede.

Mevrouw spreidde kranten in de gang.....